

Arrest

nr. 145 924 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 augustus 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 december 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij wenst te huwen met mevrouw [C.K.] (in het bezit van F-kaart) en dat ze samen een kind verwachten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

De loutere vermelding van art. 12 EVRM: recht te huwen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.”

1.3. Eveneens op 19 december 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in hoofddorde een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bestreden, aangezien er volgens hem geen samenhang is met de eerste beslissing, en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. De Raad dient evenwel op te merken dat de appreciatie of er al dan niet samenhang is tussen de bestreden beslissingen uitsluitend bij de Raad ligt (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Hij alleen oordeelt of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt. Te dezen is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet geschaad wordt. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), wat strijdig is met artikel 13 EVRM. Immers dient de Raad op te merken dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Om dezelfde reden kan verzoeker geen belang worden ontzegd voor zover hij een beroep instelt tegen een bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit gegeven werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

Door te stellen dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De beide excepties van onontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen door verweerder in zijn nota, de ene wegens een gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing, de andere wegens een gebonden bevoegdheid, worden dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel:

“In casu zijn de bestreden beslissingen van 19.12.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd en heeft de verwerende partij de verschillende beginselen geschonden.

Verwerende partij heeft evenwel geen rekening gehouden met een hele reeks factoren.

Verzoekende partij heeft immers een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, met wie hij samenwoont en een kind verwacht (bevalling voorzien in februari 2015).

De verwerende partij was van deze gegevens op de hoogte en neemt niettemin de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan verzoekende partij, wat duidelijk onredelijk en disproportioneel is.

Om deze redenen is het eerste middel dan ook gegrond.”

3.2. De eerste bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Verzoekers betoog dat er geen rekening gehouden werd met of niet gemotiveerd werd aangaande de duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote en het kind dat ze samen verwachten, mist feitelijke grondslag, aangezien in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden, *“Betrokkene haalt aan dat hij wenst te huwen met mevrouw [C.K.] (in het bezit van F-kaart) en dat ze samen een kind verwachten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

Verzoeker acht het bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel en onredelijk omwille van zijn duurzame relatie met C.K. en het kind dat ze gezamenlijk verwachten, maar met deze overtuiging kan hij geen afbreuk doen aan de hierboven gestelde motieven die gelezen kunnen worden in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing getroffen werd. Uit het voegen van een kopie van de verblijfskaart van C.K. bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag kan bovendien geen duurzame relatie met haar afgeleid worden en een doktersattest dat eveneens gevoegd werd bij de aanvraag zegt niet meer dan wat het zegt, namelijk dat mevrouw C.K. zwanger is. Bij het verzoekschrift wordt niet meer gevoegd dan de bestreden beslissing.

De theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen toont daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten”*.

Verzoeker betoogt als volgt na de weergave van de artikelen 8 en 12 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissingen zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoekende partij minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekende partij en zijn partner ondergaan:

- *verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, die de Belgische nationaliteit heeft,*

- *er is voorlopig nog geen geplande huwelijksdatum, ondanks alle huwelijksdocumenten werd binnengebracht*

Verwerende partij kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoeren,

- *er is een regularisatieaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en deze procedure is nog steeds hangende bij de RVV,*

- *het recht om te huwen is een mensenrecht. Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk.*

Verzoekende partij is van oordeel dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die in België wil huwen met iemand die een wel een legaal verblijf heeft, niet mag uitgewezen worden. Men zou dan immers zijn of haar recht om te huwen schenden.

Ook is eisende partij van oordeel dat verwerende partij artikel 12 EVRM heeft geschonden.

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door verwerende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

In de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dit artikel ook ingeroepen.

Verzoekende partij stelde hieromtrent dat artikel 12 EVRM kan worden ingeroepen tegen een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering indien men zijn huwelijksplannen voldoende aannemelijk kan maken en van beide partners niet kan worden verwacht om hun huwelijksplannen in het buitenland te realiseren (zie Van Dijk en Van Hoof, De Europese Conventie in theorie en praktijk, derde druk, 497, zaak 7175).

Het tweede middel is ernstig en gegrond”.

3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 23 van het Internationaal Verdrag betreffende de Burgerlijke en Politieke Rechten. Los van de vraag of deze bepaling rechtstreekse werking heeft, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nergens verder uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen een schending inhouden van dit artikel. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De Raad wijst er op dat er in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in casu geen onderzoek dient te geschieden of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Immers betreft verzoekers geval een eerste binnenkomst en dient er te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om verzoekers gezinsleven te respecteren. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder hiervan op de hoogte was en hiermee ook rekening heeft gehouden. Aangezien verzoeker blijkens het administratief dossier slechts sedert 2010 in het Rijk verblijft en sedertdien nooit een legaal verblijf heeft gekend in het Rijk, kan er geen disproportionaliteit vastgesteld worden tussen enerzijds verzoekers belangen, die erin bestaan om bij zijn vriendin te blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, dit terwijl verzoeker nergens de duurzame relatie met haar aantoonde en de belangen van de Belgische staat anderzijds, die bestaan in het doen naleven van de verblijfsreglementering. In deze omstandigheden kan er geen positieve verplichting voor de verwerende partij afgeleid worden om verzoeker een verder verblijf in het Rijk toe te staan. De bestreden beslissingen verhinderen niet dat verzoeker terugkeert naar het Rijk na in het bezit te zijn gesteld van een visum gezinshereniging, dit nadat verzoeker ofwel gehuwd is met zijn vriendin ofwel een wettelijke samenwoning met haar is aangegaan. Aangezien het om een tijdelijke terugkeer gaat om zich in orde te stellen met de binnenkomstdocumenten, vormt de eerste bestreden beslissing geen schending van artikel 8 EVRM waar deze stelt, *“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 12 van het EVRM en meent dat zijn recht om te huwen is geschonden, dient de Raad op te merken dat de thans bestreden beslissingen geen verbod inhouden voor verzoeker om te huwen. Eenmaal de nodige documenten werden verkregen die nodig zijn om te kunnen huwen, die niet de aanwezigheid van verzoeker in België vereisen, kan verzoeker in zijn land van herkomst een visum aanvragen teneinde in het huwelijk te treden met zijn partner. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat uit niets blijkt dat verzoeker huwelijksplannen heeft.

Verder dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf of een procedure die aanhangig gemaakt werden tegen een negatieve beslissing in dit verband de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Het tweede middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3.5. In een derde middel werpt verzoeker op, *“Schending van de « Omzendbrief betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is » (B.S. 6/10/2005 van de Ministers van Justitie en Binnenlandse zaken)”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De omzendbrief bepaalt onder meer het volgende:

« B. De opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling, indien die vreemdeling aangifte heeft gedaan van

zijn huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken, indien aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- de vreemdeling beschikt over een geldig identiteitsbewijs, in de zin van artikel 64, § 1, 2° van het Burgerlijk Wetboek;

- de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigt dat de huwelijksaangifte werd ingeschreven in het register van de aangiften.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zal echter niet worden opgeschort indien het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op basis van artikel 7, eerste lid, 3° tot 11° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. »

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat dus niet meer over tot de gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een persoon zonder wettig verblijf, indien deze aangifte deed van een huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden of vestiging. Deze opschorting geldt tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot het verstrijken van de termijn waarbinnen het huwelijk dient voltrokken te worden.

De verwerende partij heeft evenwel de omzendbrief niet nageleefd.

Zij heeft immers ten aanzien van verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, terwijl zij op de hoogte was van het geplande huwelijks.

Niettemin heeft zij het bevel gegeven om het land te verlaten.

Zij heeft geen rekening gehouden met het geplande huwelijk.

Zij heeft de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort « tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken ».

Het derde middel is derhalve gegrond.”

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker gewag maakt van huwelijksplannen maar nergens uit het administratief dossier blijkt de huwelijksaangifte, noch voegt verzoeker enig stuk dienaangaande aan zijn verzoekschrift. De Raad wijst er voorts op dat de omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). Bovendien dient nog te worden benadrukt dat de betrokken omzendbrief niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar wel dat er wordt overgegaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Van dit laatste is er in casu evenwel geen sprake, althans toont verzoeker dit niet aan.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA